

uden at der er nogen udtryffelig Lovbestemmelse derom.

Justitsministeren: Paa det sidste Spørgsmaal ønsker jeg ikke i dette Dieblift at give noget bestemt Svar, idet jeg ikke har gjort det til Gjenstand for nærmere Overveelse. I øvrigt skal jeg tillade mig at udtale den Mening, at det ærede Medlem saavel som alle de, der overhovedet staa i betydelige Kreditforhold, ganske sikkert med en vis Opmærksomhed følge, hvorledes deres Debtors Stilling og Forhold ere. Jeg føler mig overbevist om, at der ikke er nogen Mand, som indlader sig i større Kreditforhold med Folk paa fremmede Steder, undtagen de indrette sig paa en eller anden Maade saaledes, at deres Debtors Dødsfald umulig kan blive skjult for dem i længere Tid.

Mellemann: Jeg skal i Anledning af, hvad min ærede Sidemand yttrede om den Anskuelse, som formentes at ville trænge igennem baade her og andre Steder i Fremtiden, tillade mig at bemærke, at det forekommer mig, at der med Hensyn til det Spørgsmaal, der foreligger, i denne Forhandling er blevet sammenblandet to Ting, som maa holdes vel fra hinanden, nemlig en meget væsentlig Ting og en meget underordnet Ting. Den meget væsentlige Ting er, at min ærede Sidemand i Dag gaar ud paa, hverken mer eller mindre end ganske at afflatte privat Skifte og gjøre det til en absolut Nødvendighed, at ethvert Bo, i det mindste til en Begyndelse, indtil Kreditorerne enten ere blevene tilfredse eller have givet deres Samtykke til Etraditionen, tages under offentlig Skiftebehandling. Det tror jeg ikke er en Anskuelse, der har Udsigt til at vinde nogen Stemning for sig hverken i dette Thing eller hos Folk i Almindelighed. Det vilde nemlig være ikke alene en meget betydelig Forandring i de tilvante Anskuelser, men det vilde ogsaa medføre en ganske overordentlig Gene, Udgift og Forhaling for Befolkningen i det Hele taget. Spørgsmaalet er her om det store Princip, om man finder, at man er bedst tjent med som almindelig Regel at lægge denne store Byrde paa alle mulige Dødsboer og alle mulige Arvinger, saa det skal være rent forbi med deres Afgang til selv at stifte uden Skifterettens Mellemkomst, eller om man hellere vil tage den Ulempe, at det engang imellem kan hændes, at en solvent Mand har insolvente Arvinger, som strax absentere sig med Pengene. Jeg tror, at man, naar man vil veie Ulemperne ved de to Ting, vil finde, at der er meget større Ulemper forbundne med at afflatte privat Skifte og gjøre offentlig Skifte til en Nødvendighed i endog saa ganske ubetydelige Boer, end der er ved at løbe den Risiko, at en Kreditor, som i Reglen vil være en Kreditor, som passer mindre godt paa, en Gang imellem kommer til at tabe sin Fordring. Man vil for at opnaa en absolut

Sikkerhed for Kreditorerne i Tilfælde, hvor de dog kun undtagelsesvis ere blevene eller ville blive stufede, lægge en stor almindelig Byrde paa hele Befolkningen ved alle mulige Dødsboer. Det er derfor, jeg ikke tror, at der nogenstunde vil blive Stemning for saa vidt gaende Forslag. Saa skulde Folk da blive meget mere demoraliserede, end de ere, saa skulde det blive en Regel i Stedet for, at det nu er et uhyre sjældent Tilfælde, at Arvinger, saa snart de faae Pengene, stikke dem i Lommen og ile til Amerika; men under de nuværende Samfundsforhold tror jeg rigtignok ikke, der vil blive Spørgsmaal om at gaa ind paa en saadan Bestemmelse. Den anden Forholdsregel, som det ærede Medlem omtalte, er betydelig mere underordnet, nemlig at der skulde ske Avisbekjendtgjørelser om ethvert Dødsfald. Det er, som jeg siger, en mere underordnet Foranstaltning. Ved Bedømmelsen af, om man vil stride dertil eller ei, er der ikke Spørgsmaal om store Principer, men kun om rent praktiske Hensigtsmæssighedshensyn, og jeg skal da sige, at, medens det maaske nok i visse Tilfælde kan have nogen Nytte, at saadanne Bekjendtgjørelser ske, tror jeg dog, at det i det store Flertal af Tilfælde ikke vil nytte det Mindste, men kun vil paaføre unødvendige Udgifter. Det maa jo nemlig vel erindres, at ingen af den Slags Ting sker uden Pengesudgift, og disse Bekjendtgjørelser skulde altsaa betales og selvfølgelig betales af Boerne, efter som jeg ikke kan antage, at Staten vilde indlade sig derpaa. Nu skal jeg gjerne indrømme, at der maaske kunde være noget Naturligt i, at slige Bekjendtgjørelser fandt Sted ved Boer efter Folk, der havde siddet i stort Handelsrøre; men jeg tror, at der i det langt overveiende Antal af Dødsboer ikke vil være nogen saadan Nytte at haste ved denne Foranstaltning, at man kan forsvare at lægge Udgifterne paa Boerne. Man maa nemlig vel huske paa, at det store Antal af Boer ere smaa Boer efter Folk, som have eiet Lidet eller Intet, og som ikke have siddet i nogen Bedrift, men kun have staaet i ringe Forbindelse med deres Naboer eller den snævre Kreds, der har omgivet dem. Det er de fleste Boer her i Landet, og derfor tror jeg ikke, at denne sidste Foranstaltning er tilraadelig, skjøndt jeg ikke fra et principielt Standpunkt kan have Noget imod den, i det Mindste forekommer den mig at være af tvivlsom Værd, saa at det, allerede fra dette Synspunkt betragtet, vil være Noget, man meget skulde betænke sig paa, at sende Lovforslaget tilbage til det andet Thing i den Anledning.

Aldler: Lige over for den sidste Betragtning af den ærede Taler kan jeg ikke Andet end fremhæve, at jeg virkelig tror, at Befolkningen ved Annoncer i Bladene om Boer spiller en saa underordnet Rolle, at det neppe vil være nogen Omtale værd i dette Tilfælde, ligesom der neppe